

Arrest

nr. 192 090 van 18 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 mei 2017 tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 mei 2017 legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de verzoeker een inreisverbod van drie jaar op (bijlage 13sexies).

Het betreft de bestreden beslissing, die op 31 mei 2017 aan de verzoeker ter kennis werd gebracht en die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : S.

voornaam : G.

geboortedatum : (...)1984

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 31.05.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten hem ter kennis gegeven op 01.03.2012.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Gent geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes deed afstand van zijn asielaanvraag. Betrokkenes beide aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Ook betrokkenes aanvragen tot regularisatie op humanitaire gronden (9bis) werden allen door DVZ geweigerd.

Op 1 mei 2012 werd betrokkene opgepakt door de politie wegens aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige jonger dan 16 jaar. Op 22 maart 2013 verklaarde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brussel de tenlastelegging bewezen in hoofde van betrokkene en beval daarbij de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van 5 jaar.

Betrokkene heeft een dochter S., M. (geboren op 29.08.2011 te Gent, van Armeense nationaliteit), die eveneens zonder wettige verblijfstitel in het Rijk verblijft bij haar moeder mevrouw M., T. (geboren op 14.07.1988 van Armeense nationaliteit) eveneens zonder wettige verblijfstitel. Zij dienen eveneens het Rijk te verlaten. Uit het administratief verslag van de politie van PZ Gent van 31.05.2017 blijkt dat betrokkene verklaart dat de moeder en zijn dochter op een ander adres wonen zijnde B. (...), 9000 Gent. De PZ Gent heeft betrokkene met zijn de moeder van het kind telefonisch in contact gebracht en haar ingelicht over zijn aanhouding en aan haar gevraagd om zich eveneens samen met de dochter bij de PZ Gent aan te bieden om betrokkene te vervoegen met het oog op een gezamenlijke terugkeer naar het land van herkomst. Indien mevrouw M. met hun dochter zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om de mogelijkheid te geven om hen samen te laten terugkeren. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn dochter en de moeder door de moeders eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene haalt aan dat hij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 en artikel 74/14 § 1 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 11 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Eerste middel: Schending artikel 6 par. 2 EVRM artikel 74/11 en artikel 74/14 par. 1 Vw en artikel 7 en 11 richtlijn 2008/115/EG par. 1 en in samenhang met artikel 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen

Verwerende partij verwijst naar artikel 74/11 par. 1 om haar toch wel drastische beslissing de dragen.

De vraag die zicht stelt of er in casu wel een inreisverbod mag worden uitgeleverd? Verzoekster is van oordeel dat dit niet mag.

Artikel 7 richtlijn 2008/115/EG par 1 stelt expliciet: In een terugkeerbesluit wordt een passende termijn voor vrijwillig vertrek van zeven tot 30 dagen vastgesteld.

Dit artikel is vertaald in de Belgische wetgeving in artikel 74/14 par. 1 dat stelt: De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van 30 dagen om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij verwijst dan zonder het artikel te citeren en dus impliciet naar artikel 74/14 par. 3 om aan verzoeker geen termijn om het grondgebied te verlaten op te leggen. Namelijk op grond van par. 3 2° dat zij de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd.

Doch de feitelijke motivering handelt vooral over het feit dat hij de openbare orde zou schaden. Meer dan de helft van de motieven handelt (sic) over het feit dat hij veroordeeld is geweest door de correctionele rechtbank met een toch wel heel milde straf van opschorting.

Verzoeker begrijpt niet waarom zij de openbare orde nu nog zou schaden. Bovendien dient er rekening gehouden te worden dat de rechter slechts een straf met opschorting heeft uitgesproken.

Nergens wordt er feitelijk gemotiveerd welke preventieve maatregelen, van welke datum hij niet zou hebben gerespecteerd (sic).

De feitelijke motivering kan echter de motivering in rechte niet schragen.

Verzoeker weet niet meer welke preventieve maatregel hij niet zou hebben nageleefd. Verzoeker begrijpt aldus de beslissing niet.

Indien verwerende partij verwijst naar artikel 74/11 par. 1 2° Vw dient verwerende partij ook in het feitelijke motivering aan te tonen dat dit artikel is geschonden. Verwerende partij doet dit niet.

Een schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 staat dan ook als een paal boven water.

Het middel is gegrond.

Derhalve kan de beslissing zich dan ook niet steunen om een inreisverbod op te leggen op artikel 74/11 par. 1

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Verzoekster moest de kans krijgen om te gehoorzamen aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten of moest minstens 7 dagen de tijd hebben gekregen om het grondgebied te verlaten conform artikel 74/14 par. 1 (artikel 11 richtlijn 2011/115/EG).

De feitelijke motivering is geschraagd op blote beweringen die geen grondslag vinden in het administratief dossier.

Ook de termijn van 3 jaar is buiten alle proporties.

Verzoeker verwijst naar de parlementaire voorbereidingen (Par. St. kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In dit stuk wordt gesteld: De richtlijn legt echter op dan men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (sic).

Dus wanneer verwerende partij toepassing maakt van artikel 74/11 Vw moet het zich onder meer vergewissen van de elementen die het gezins- en privéleven van verzoekster constitueren, ten minste, wanneer er indicatie voorhanden zijn die wijzen op het mogelijk bestaan van een in België bestaand gezins- of privéleven.

Verwerende partij heeft helemaal geen onderzoek gedaan. De beslissing motiveert enkel dat verzoeker nog een dochter en vrouw heeft in het land daardoor geen termijn voor vrijwillig vertrek en dus een inreis verbod van 3 jaar proportioneel.

Dit is toch geen onderzoek.

Verzoeker werd gestraft met een inreisverbod van de maximum termijn omdat hij zijn rechten heeft uitgeput namelijk dat hij aanvragen artikel 9 bis en artikel 9 ter heeft aangevraagd. De laatste paragraaf van de bestreden beslissing is ongezien. De wetgever heeft niet willen voorzien in een straf voor vreemdelingen die hun rechten tot op het bot uitputten. Verwerende partij wenst dit blijkbaar wel te doen.

Dit kan niet door de beugel om onmiddellijk de maximum (sic) termijn op te leggen.

Het middel is gegrond."

3.1. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoeker in de aanhef van het enig middel een schending vermeldt van artikel 6 van het EVRM, stelt de Raad vast dat hij in zijn uiteenzettingen nalaat te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing dit verdragsartikel zou schenden.

Het middel is op dit punt dan ook niet ontvankelijk.

3.2. De verzoeker haalt tevens de schending aan van de artikelen 7 en 11 van de Terugkeerrichtlijn. De Raad wijst er evenwel op dat de verzoeker zich niet dienstig op rechtstreekse wijze op deze bepalingen kan beroepen. De Terugkeerrichtlijn werd immers omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012.

Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de rechtstreekse werking van de bepalingen van deze richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-RvV X - Pagina 6 048 en 17-124), (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13).

In casu toont de verzoeker evenwel niet aan dat de door hem geviseerde bepalingen onvolledig of niet correct zou zijn omgezet, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op de schending ervan.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

3.2.1. In hetgeen als een eerste middelenonderdeel kan worden beschouwd, stelt de verzoeker in wezen dat *in casu* geen inreisverbod kon worden afgeleverd op grond van artikel 74/11, §1, 1° van de vreemdelingenwet omdat hij nog de kans diende te krijgen om vrijwillig het grondgebied te verlaten gedurende ten minste zeven dagen. De verzoeker verwijst hieromtrent onder meer naar artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet. Hij meent dat impliciet wordt verwezen naar artikel 74/14, §3 van de vreemdelingenwet om hem een termijn voor vrijwillig vertrek te ontzeggen, doch stelt niet te begrijpen welke preventieve maatregel hij niet zou hebben gerespecteerd. De inhoudelijke motivering handelt volgens de verzoeker vooral over het feit dat hij de openbare orde zou schaden, doch hierbij merkt hij op dat hij tot een heel milde straf van opschorting werd veroordeeld zodat hij niet begrijpt waarom hij de openbare orde nog zou schaden. De verzoeker meent dat de bestreden beslissing is geschraagd op blote beweringen die geen grondslag vinden in het administratief dossier.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de thans bestreden beslissing een inreisverbod van drie jaar betreft, dat blijkens de motieven van de bestreden akte werd getroffen in toepassing van artikel 74/11, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet en niet in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van diezelfde wet.

Artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat de verzoeker een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, meer bepaald omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 1 maart 2012. Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier. Immers blijkt hieruit onmiskenbaar dat de gemachtigde op 17 oktober 2011 besliste om de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen waarbij hem een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen werd verleend, bevel dat de verzoeker op 1 maart 2012 voor ontvangst aftekende (bijlage 13).

De verzoeker gaat blijkbaar van de verkeerde veronderstelling uit dat het thans bestreden inreisverbod werd opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, 1° van de vreemdelingenwet en omdat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De Raad merkt voorts op dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier geenszins kan blijken dat het inreisverbod zou steunen op enig gevaar voor de openbare orde dat van de verzoeker zou uitgaan of van enige preventieve maatregel die de verzoeker niet zou hebben gerespecteerd.

Tot slot dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering betreft, zodat de verzoeker niet dienstig kan aanvoeren dat deze beslissing zou zijn genomen met miskening van artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel is immers enkel van toepassing op "*de beslissing tot verwijdering*" die volstrekt te scheiden is van de beslissing tot inreisverbod in die zin dat zij op afzonderlijke motieven is gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Het eerste middelonderdeel mist op deze punten dan ook elke feitelijke grondslag.

De Raad stelt voor het overige vast dat de motieven met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod duidelijk zijn, zodat er niet valt in te zien dat de verzoeker deze niet zou kunnen begrijpen. Met zijn vage en niet relevante betoog, weerlegt de verzoeker niet dat hij geen gevolg gaf aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd ter kennis gebracht op 1 maart 2012. Hij betwist evenmin dat hij op door de stad Gent werd geïnformeerd omtrent de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en omtrent de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, blijkt op dit punt dan ook niet.

3.2.2. In hetgeen als een tweede middelonderdeel kan worden beschouwd, voert de verzoeker in wezen aan dat een inreisverbod van drie jaar niet proportioneel is in zijn geval. Hij stelt dat de verweerder zich onder meer had moeten vergewissen van de elementen die het gezins- en privéleven van verzoeker constitueren, ten minste, wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijk bestaan van een in België bestaand gezins- of privéleven. De verweerder heeft volgens de verzoeker helemaal geen onderzoek gedaan. De verzoeker stelt dat hij werd gestraft met een inreisverbod met de maximum termijn van drie jaar omdat hij zijn rechten heeft uitgeput door het indienen van verblijfsaanvragen op grond van de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Wat het onderzoek naar het privé- en gezinsleven betreft stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing zeer concrete en uitgebreide motieven bevat met betrekking tot het beweerd gezins- en privéleven van de verzoeker. Deze motieven luiden als volgt:

"Betrokkene heeft een dochter S., M. (geboren op 29.08.2011 te Gent, van Armeense nationaliteit), die eveneens zonder wettige verblijfstitel in het Rijk verblijft bij haar moeder mevrouw M., T. (geboren op 14.07.1988 van Armeense nationaliteit) eveneens zonder wettige verblijfstitel. Zij dienen eveneens het Rijk te verlaten. Uit het administratief verslag van de politie van PZ Gent van 31.05.2017 blijkt dat betrokkene verklaart dat de moeder en zijn dochter op een ander adres wonen zijnde Brugsesteenweg

117, 9000 Gent. De PZ Gent heeft betrokkene met zijn de moeder van het kind telefonisch in contact gebracht en haar ingelicht over zijn aanhouding en aan haar gevraagd om zich eveneens samen met de dochter bij de PZ Gent aan te bieden om betrokkene te vervoegen met het oog op een gezamenlijke terugkeer naar het land van herkomst. Indien mevrouw M. met hun dochter zich niet aanbiedt, moet vastgesteld worden dat de politie alles heeft ondernomen om de mogelijkheid te geven om hen samen te laten terugkeren. Indien zij zich niet aanbiedt, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder zijn dochter en de moeder door de moeders eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011). Betrokkene haalt aan dat hij banden heeft gecreëerd met België. Dit valt echter niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd."

De verzoeker maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat deze motieven niet afdoende zouden zijn. Hij betwist niet dat zijn dochter en de moeder van zijn dochter geen wettige verblijfstitel hebben en zij de verzoeker dus kunnen vergezellen bij een terugkeer naar het land van herkomst. Uit voorgaande motieven van de bestreden beslissing blijkt in ieder geval dat de verweerder wel degelijk een onderzoek heeft gedaan naar het privé- en gezinsleven van de verzoeker in België.

De Raad stelt bovendien vast dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, verschillende concrete motieven bevat met betrekking tot beslissing om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de verweerder koos voor een inreisverbod met een termijn van drie jaar om de volgende redenen: de verzoeker deed afstand van zijn asielaanvraag en diende twee aanvragen tot medische regularisatie in die negatief werden afgesloten, ook de aanvragen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werden geweigerd, de verzoeker maakte zich schuldig aan aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging van een minderjarige jonger dan 16 jaar, er is geen schending van het gezinsleven omdat het gezin samen naar het land van herkomst kan, gewone sociale relaties vallen niet onder artikel 8 van EVRM, de verzoeker heeft geen enkel wettig motief om alsnog in België te verblijven en hij vertoont een hardnekkigheid om illegaal op het grondgebied te willen verblijven. De gemachtigde wijste tevens op het belang van de immigratiecontrole. Op grond van al deze vaststellingen samen, komt de gemachtigde tot het besluit dat *in casu* een inreisverbod van 3 jaar proportioneel is. Bovendien stelt de verweerder dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze motieven niet draagkrachtig of pertinent zouden zijn. De interpretatie van de verzoeker dat de geldingsduur van drie jaar *in casu* een 'straf' zou vormen voor het uitputten van zijn rechten, is een loutere persoonlijke interpretatie van de verzoeker zelf. De Raad stelt evenwel vast dat nergens uit de bestreden akte of uit het administratief dossier een dergelijke repressieve bedoeling blijkt.

De verzoeker toont ook wat de gekozen geldingsduur van drie jaar betreft, bijgevolg geen schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.3. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen, voor zover deze al dienstig of op ontvankelijke wijze werd aangevoerd, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE